

Sygn. akt V CSK 140/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. B.

przy uczestnictwie T. B.

o podział majątku dorobkowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt II Ca 773/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę
1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 29 października 2014 r. skarżąca B. B. wskazała, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ponieważ „Sąd Okręgowy zaakceptował w dwójnasób wycenę jednej z nowo powstałych nieruchomości stron na przyszłość naruszając tym samym art. 316 k.p.c. Pierwszy raz poprzez ustalenie jej hipotetycznej ceny po niezbędnych pracach które w przyszłości ma podjąć jej właściciel i ustaleniu w oparciu o te wartości wysokości spłaty oraz drugi raz przy dokonywaniu oceny możliwości fizycznego podziału nieruchomości poprzez odniesienie się do stanu nieruchomości jaki ma mieć w przyszłości po dokonaniu niezbędnych adaptacji. Ponadto Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym dokonywał ustaleń co do istnienia

darowizny w oparciu o dokument prywatny o nieustalonej dacie pochodzenia, który nie powinien być służyć dokonywaniu ustaleń stanu prawnego na dzień orzekania”. Ponadto wskazała, że rozpoznając apelację Sąd drugiej instancji nie odniósł się do zarzutu naruszenia art. 316 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie nawiązuje do żadnej z wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I UK 301/11, niepubl.).

Analiza tej części skargi kasacyjnej, sprowadzającej się do powtórzenia zarzutów sformułowanych w ramach podstaw skargi kasacyjnej, pozwala jedynie na ocenę, czy za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała wystąpienia w sprawie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Podniesione przez nią argumenty wskazują, że dąży ona do zanegowania poczynionych w sprawie ustaleń faktów i oceny dowodów, co jest na etapie postępowania ze skargi kasacyjnej niedopuszczalne z uwagi na regulację art. 398³ § 3 k.p.c. Na marginesie należy jedynie wskazać, że wbrew ocenie skarżącej, Sądy rozpoznające sprawę przy ocenie wartości działki nr 2595/4 o pow. 0,0995 ha brały pod uwagę jej wartość obniżoną o wartość koniecznych prac adaptacyjnych i nie powoływały się - jak wskazuje skarżąca - na jej „hipotetyczną” wartość.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z. z art. 13 § 2, 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 7 ust. 1 pkt 10 w zw. z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).